Ділан Томас

Коли осінній вітер...

Перекладач: В. Моляко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Коли осінній вітер крижану
Простяг вже руку до мого волосся,
І тінь моя й дерев — усе злилося
Край моря у химерну тінь одну,
І промінь сонця ще не догорів.
Птахи співають. Крук у гіллі кряче.
Кров Силабічну гонить серце, наче
Шукаючи нових про неї слів.

Прозрівши, бачу: гомінкі жінки
На обрії ідуть, як ті дерева.
У парку біга дітвора рожева,
І руки миготять, немов зірки.
Тебе ж творю із звуків лісових, —
Із листя на дубах, з гіллястих буків,
З коріння майже невловимих звуків,
Та шуму хвиль запінених морських.

Співає півень, міряючи час, —
Живий годинник на паркан злітає,
І вітер пір'я на хвості гойдає,
Що, наче флюгер, повертає враз.
Творю тебе з трави, що по лугах
Під вітром похилилася пророче,
Та снігові скоритися не хоче;
Замовкло вороння у твоїх снах.

Коли жовтневий вітер знов і знов
(З осінніх днів тебе створити хочу,
З горбів валлійських — суть твою дівочу)
Гуде вздовж берегів, поміж дібров.
З жорстких тебе творю тимчасом слів.
Та серцю слів вже будь-яких замало —
Воно в шаленстві їх позабувало.
То ж слухай море і пташиний спів.